

Константин Величков

II. Блести небето...

Блести небето, като че празнува,
изпъстрено с елмазните звезди.
Отникъде ни шум, ни глас се чува:
душата развълнувана трепти.

Трепти и чака някакви чудесни
мелодий сладостно да прозвучат
от гласове, от арфи неизвестни,
кои ще чуй земята първи път.

Но чака суетно и с жалба свята
обръща се към светлите зари:
тоз трепет, с кой поглеждам в небесата,

вам мойта тайна не ли ви откри?
Защо тъй мълком като непозната
ме гледате, о, сяйни ми сестри?

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Публикация

К. Величков. Съчинения в пет тома. Подбор и редакция: Илия Тодоров. Български писател, С. 1986

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6334>]